

ע"פ 8761/14 - הילל אהרון בן יצחק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8761/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מוז

הילל אהרון בן יצחק המערער:

נגד

מדינת ישראל המשיבה:

ערעור על הכרעת הדין מיום 15.7.2014 וגור הדין מיום 23.11.14 של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח 14119-12-11 (כב' ס. הנשיא ר' יפה-כ"ץ, אב"ד; כב' השופט א' אגנו; כב' השופט י' צלקובסקי)

תאריך הישיבה: י"ח בכסלו התשע"ו (30.11.2015)

בשם המערער:

עו"ד גדי זילברשלג; עו"ד ליאור בר-ניר

בשם המשיב:

עו"ד מорן פולמן

פסק דין

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין כל הזכויות שמורות

1. המערער הורשע בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ץ וכב' השופטים י' צלקובnick ו- א' ואגן; תפ"ח 14119-12-11) בעבירות של אינוס ומעשה מגונה, ובгинן כך נגזרו עליו חמש וחצי שנות מאסר בפועל - 18 חודשים מאסר על תנאי. כן הוטל עליו לשלם פיצויים למתלווננות בסך כולל של 60,000 ₪. לפניו מונה ערעורו על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

רקע

2. המערער, בן 22 בעת האירועמושא כתוב האישום, והמתלווננות ה' - ח', בנות 21 בעת האירוע האמור, הכירו בעיר מוצאם, קריית-ארבע, במסגרת לימודית משותפת בהיותם בני נוער. משפחותיהם מקיימות אורח חיים דתי, ואילו הם קיימו בעת הרלוונטיות אורח חיים חולוני. המערער ו- ה' היו בקשר זוגי חדש ימים, שבמהלכו - לטענתה ה' - לא קיימו יחסי מין. לדבריו ה', הקשר הסתיים מספר חודשים לפני האירוע הנדון על רקע לחיציו הגוברים של המערער לקיים עמה יחסי מין. עם זאת, נפרדו השניים לדבריה ברוח טוביה ונשארו ידידים. כאמור, גם בין המערער ל- ח' הייתה היכרות מוקדמת, אך לא היו ביניהם קשרי ידידות מיוחדים.

3. ביום 5.8.2011,ليل שבת, התארחו המתלווננות אצל המערער בקיבוץ כפר מנחם. עם הגיעו, ישבו המתלווננות יחד עם המערער, אחיו (להלן: אחיעזר) ומספר חברים של המערער, שניהם מהם שמשו עד הגנה במשפט, גיל פינוקס (להלן: פינוקס) ומנתן ארדי (להלן: ארדי), בחצרו של ארדי. המערער וחבריו שמו אלכוהול, ואילו המתלווננות שתו שתייה קלה בלבד. לאחר זמן מה, החליטו המתלווננות להתלוות אל המערער לפאב בקיבוץ, שם שתו בירה ומספר כוסיות של משקה אלכוהולי. בתום הבילוי בפאב חזרו המתלווננות יחד עם המערער לביתו - דירת חדר שבה מיטה זוגית אחת צמודה לקיר וספה דו-מושבית. ה' נכנסה למיטה, לבושה גופיה, מכנסיים קצרים ובדים תחתונים, ונשכבה לצד המיטה צמודה לקיר. לאחר זמן מה נכנס המערער למיטה, לבוש מכנסיים קצרים וחולצה, ומספר דקות לאחר מכן נכנסה גם ח', לבושה מכנסיים קצרים, גופיה ובדים תחתונים.

4. לgresת המתלווננות, בשלב זה החל המערער לבצע בהן מעשים מיניים בניגוד להסכמהן וחוף התנגדותן. תחילת החל המערער לגעת ב- ח'. לפי עדותה, הרים המערער את גופיתה עד לקו החזה, ליקק את גבה, נגע ברגליה והכנס את ידיו לתוך מכנסיה. כל זאת תוך ש- ח' מבקשת מהמערער כי יפסיק ו"נלחמת" להזיז את ידיו. במהלך המשפט, כשנשאלה ח' מדוע לא קמה מהמיטה, השיבה כי היא חשה "מאובנת" ולא יכולה לעמוד. בין היתר, הסבירה כי בעבר נאנסה והتبישה "שזה קורה לי עוד פעם" (עמ' 46 לפרטוקול). לאחר מכן, הפסיק המערער לגעת ב- ח' ופניה אל ה'. ח' העידה כי שמעה את ה' בוכה ובקשת מהמערער שיפסיק, ומשלב זה ועד לבוקר שאחריו אינה זכרת דבר. לפי עדותה של ה', המערער החל לגעת בה והוריד את המכנסיים והתחתונים שלבשה. ה' התנגדה לו בצורה ברורה, אך המערער לא הניח לה, וכל פעם הפסיק ו חוזר לגעת. בשלב מסוים הרגישה ה' כי המערער מנסה להחדיר את איבר מינו אל איבר מינה. ה' בכתה וניסתה לדחוף אותו, אך ללא הועיל. המערער החדר את איבר מינו לאיבר מינה והגיע לפורקן. לאחר מכן קמה ה' לשירותים ונשarra שם במשך כשעה וחצי. ה' סיירה כי כאב לה והוא דיממה מאיבר מינה.

5. לאחר שיצאה מהשירותים הבדיקה כי המערער לא נמצא - המערער היה באותו זמן במקולת - וכי ח' עודנה ישנה. ה' נכנסה למיטה ונרדמה אף היא. כעבור זמן מה העיר המערער את המתלוננות והביא עמו שתי כסות קפה עבור. ה' העידה כי ח' נכנסה לשירותים ואז פנה אליה המערער ואמר שהוא מצטרע אם עשה או אמר שהוא לא בסדר, וכי הוא היה ממש מסטול. המתלוננות נשארו עוד בביתו של המערער, שתו עמו קפה ועייסנו סיגריה. תכנינה המקורית של המתלוננות הייתה לлечת לים, אולם משהבינו כי בכוונת המערער להציגך אליהן, התקשרה ח' לדידה, פיני סלמן (להלן: סלמן) המתגורר ברמלה, לאחר שלחה לו קודם לכך בקשה שি�שתף עמה פעולה, והציגה מצע לumaruer לפיו הן מאחרות ועליהן יצאת כבר לרמלה.

6. המתלוננות אכן יצאו מהקיבוץ ונסעו לכיוון רמלה. השתיים העידו כי בדרך התקשתה ה' בנהיגה ו"בכתה המונ". הן עצרו בבית קפה ומספרו זו לזו על שחוו בלילה. בזמן כלשה במהלך נסיעתן של המתלוננות לבתו של סלמן, שלחה ה' לumaruer מסרונים זעומים ("אני לא מאמין שעשית את זה, חשבתי שאתה מכיר אותי"; "אחרי כל מה שאתה מדבר על גברים שעושים מה שהם רוצים").

כשהגיעו המתלוננות לבתו של סלמן, הרגיש הלה שםשהו אינם כשרה, אולם רק לאחר ש- ח' נכנסה למקלחת ו- ה' נשarra עמו ביחידת, ספירה לו ה' כי היא נאנסה. בסופו של יום, שבו המתלוננות לבתיהם בקרית ארבע. ה' פגשה בחברתה תהילה גזית (להלן: גזית) שחיכתה לה ליד ביתה לאחר ש- ה' שלחה לה מסרון כי היא נאנסה. לפי עדותה של גזית, מצבה הנפשי של ה' היה מעורער והוא אמרה שכואב לה במשעה. ח' העידה כי הchallenge לבוכות שנכנסה לביתה, והתקשרה לחברה לשעבר שלום (שי) רביבו (להלן: רביבו). ח' ספירה לו שהumaruer נגע בה, ויום לאחר מכן, בעצתו, נטלה גלויה להפסקת הרין ("פוסטינור"), שכן לא הייתה בטוחה שזכרה את כל מה שaireע באותו הלילה.

7. כעבור שבוע, ביום 12.8.2011, התלוננה ה' במשטרת. ח' התלווה אליה, והتلוננה עצמה כעבור יומיים.

8. ה' נבדקה מספר פעמים בגין הדימום מאיבר מינה שנמשך לדבריה כחודשים. שבועיים לאחר האירוע (ושבוע לאחר שהتلוננה במשטרת) נבדקה על ידי פרופ' היס וד"ר קריספין במרכז הרפואי "וילפסון". בחומר הדעת שכתב פרופ' היס לאחר הבדיקה נכתב, כי ה' שיתפה פעולה, בכתה והיתה מעט לא רגועה. לפי ממצאי הבדיקה לא נמצאו באיבר מינה של ה' סימני חבלה טרייה, ועל כן נכתב בוחורת הדעת כי לא ניתן לשולח או לאשא את עיקרי התלוננה. כן נכתב כי ה' "מסרבת לבדיקה עם ספקולים [מכשיר רפואי המוחדר לנרתיק האישה - מ.מ] ע"י ד"ר פיט לאיתור מקור הדימום בפות". בעדottaה בבית המשפט הסבירה ה' כי לא סירבה להיבדק, אלא ניסתה לשתק פעליה בהחדרות המכשיר אך לא הצליחה.

9. ה' העבירה, לבקשת המשטרה, בגדים לאיתור סימני זרע. כך העבירה שני זוגות תחתונים שלא כובסו שחשבה שלבשה אחד מהם בעת האירוע, ומconomics קצריים. בבדיקה ביוכנית של שני זוגות התחתונים נמצאו תנודות חיוביות המעידות על נוכחות של חומר חשוד צערע. בבדיקה אימונולוגית התקבלה תגובה חיובית המעידת אף היא על נוכחות של חומר חשוד צערע רק לגבי זוג אחד, אך בהסתכלות מיקרוסקופית לא נראה תאי זרע ואף לא נמצאה כמהות מספקת של חומר דנ"א לבדיקה.

10. המערער נחקר לראשונה במשטרת ביום 15.8.2011. בחקירהו הבהיר המערער את גרסתו של המתלוננות מכל וכל, וטען כי לא התקיימו כלל מעשים מיניים בין המתלוננות, בהסכם או שלא בהסכם. כן מסר המערער

כי לכל היותר ליטף למצלונות את הראש כאקט של חיבה, וכי התנצלתו בפני ה' בבוקר שלמהרת נאמרה על רקע חששו כי אולי ה' לא אהבה שליטף את ראהה. כך גם הסביר המערער את חליפת המסרונים בין ה' אחריו שהמתלוננות עזבו את הקיבוץ.

גם בעימותים שנערכו בין המערער לבין המתלוננות (עם כל אחת בנפרד), הבהיר המערער שעשה את המעשים המזוחים לו. עם זאת טען, בעימות עם ה', כי בעבר - אף לא בليل האירוע - הם קיימו יחסי מין. המערער מתמיד בהכחשתו הגורפת גם במענה שליח למכתב היידוע שנשלח אליו מהפרקליות, לפי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), לפניו הגשת כתב האישום נגדו. יצוין כי בחקרתו הנגדית בבית המשפט הסביר המערער, כי במענה למכתב היידוע החליט שלא לחזור בו מגרסתו השקרית במשטרה, אף בה בעת פירט את כל ה"היסטוריה המינית" ביןו לבין ה', ולא זכר כי במשטרה הבהיר שקיים עמה יחסי מין בעבר (עמ' 44 להכרעת הדין).

11. ואולם, בעודו בבית המשפט השתנה גרסתו של המערער לחלוון. המערער העיד, כי לאחר שחוירו מהפאב בקיבוץ האויריה בין השלושה הייתה "מאד משוחררת. מאד כייפות" (עמ' 308 פרוטוקול). לגרסהו, הוא ו-ה' התנשקו וקיימו יחסי מין, תוך כדי ש-ח' שוכבת עם הרاس לצד השני ומגניבת מבטים. לאחר שגמר ונשאר ערום על המיטה, החלה ח' לגעת בו והוא קיים גם עמה יחסי מין. לאחר שגמר בפעם השנייה נרדם, והתעורר כאשר ה' נגעה באיבר מינו, קיים עמה שוב יחסי מין, הפעם אנאליים. המערער העיד כי בבוקר, לאחר שחזר מהמכולת והעיר את המתלוננות, האויריה בין השלושה הייתה מביכה ולא נעימה, וזאת ממש שקיים יחסי מין עם שתי המתלוננות, ובפרט עם ח' לנגד עיניה של ה'. אשר לגרסה שמסר המערער במשטרה, העיד כי הוא הופתע מהחזרות שהועלו נגדו ונלחץ מאוד ולכן הבהיר שקיים יחסי מין עם המתלוננות. כן העיד, כי חזר על גרסתו השקרית גם בעימותים שנערכו ביןו לבין המתלוננות, לאחר שנוצע עם אחיו, משומ שחשש כי שינוי הגרסה יוביל למעצרו ומתווך תקווה שהענן כולם יגמר. עוד העיד המערער כי חשב כך גם כשליח את המענה למכתב היידוע מהפרקליות לפני הגשת כתב האישום נגדו, שבו חזר בעיקרונו על גרסתו השקרית. המערער העיד כי הוא סבור שהתלוונה של ה' הוגשה בשל כUSA על שקיים יחסי מין עם חברתה ח', וכי ה' אף הפיצה שמוועה בעיר מגוריהם לגבי קיום יחסי מין בשלישיה במטרה לגרום לה-ח' להעיד נגדו.

הכרעת הדין וגזר הדין

12. בית המשפט המחויז, בפסק דין שניית פה אחד (מפני כב' השופט י' צלקובניק), ראה לקבל את גרסתו של המתלוננות במלואה, וקבע - בנגד לטענות ההגנה - כי המתלוננות לא הגזמו בתיאורייה כלל ועיקר, וכי לא הייתה למTELוננות כל סיבה להעליל עלילת שוווא על המערער. כן קיבל בית המשפט את גרסתה של ה' לפניה הקשר הזוגי בין לבין המערער הסתיים מספר חדשם לפני האירוע, וכי במסגרת הקשר ביניהם לא קיימו השניים יחסי מין כלל. נקבע, כי טענתו של המערער לפניה הקשר הזוגי בין השניים נפסק רק כחודש לפני האירוע, וכי ה' התוודתה בפניו כי היא אוהבת אותו, איננה אמת והיא נועדה אך לתמוך בטענת המערער כי תלונתה של ה' במשטרה הייתה שקרית ונקמנית.

13. בית המשפט דחה גם את טענותו של המערער כי ה' הסתירה במקוון את העובדה שהיא קיינה עמו יחסי מין מלאים. התרשםותו של בית המשפט הייתה, כי עדותה של ח' מהימנה, ובית המשפט מצא חיזוק לכך בעובדה ש-ח' לא הסתירה שקיינה יחסי מין בנסיבות אחרות ומיים לפני מועד האירוע וגם לא כי היא נטלה גלולה להפסיקת הירון לאחר האירוע בבית המערער חרף הבנהה שמדובר במקרה שהוא מלאים עם המערער. נקבע כי ניסיונות המערער להסביר מדוע נמנעה ח' מלဟיע על שקיינה יחסי מין מלאים עם המערער, לא מתישבים עם הגיון של דברים, וכי גרסתה של ח' לפניה המערער "רק" ביצעה מעשה מגונה אף לא מתישבת עם טענת המערער כי מדובר

בعلילת השווא, שכן אם היה בטענה ממש אין זה ברור מדוע נמנעה ח' מליחס למערער מעשה מוגמר של אינוס במקום רק ביצוע מעשה מגונה.

14. גם טענת ההגנה כי התנהגותן של המתלווננות בזמן האירוע ולאחריו לא מתיחסת עם גרטמן, נדחתה. בית המשפט קבע, כי העדר התנגדות תקיפה מצד שתי המתלווננות הוסבירה בעדויותיה על רקע חששות חוסר האונים, הבושה וההתאבות שהן חשו בעת המעשים. כן נקבע, כי העובדה שהן המשיכו לשון עד שעת צהרים בmittat המערער, לאחר שהסתתרו אירופי הלילה, אינה מUIDה על כך ששנתן הייתה שלווה ורגועה כתענתם של המערער, והוא דגש כי על פי עדותן הן נרדמו עם בוקר למספר שעות מצומצם בלבד. גם לגבי העובדה שהמתלווננות לא עזבו את בית המערער מיד לאחר האירוע, נקבע כי אין היא מחזקת את גרסת המערער. בית המשפט קיבל את הסברתה של ח' כי לא עזבה מידית את הקיבוץ בשל מצב הנפשי שבו הייתה שרויה, אף באידי בטוי בהיגמה לאחר שעזבו את הקיבוץ בצהרי היום. בנוסף נקבע, כי האווירה "המביבה" אשררה בין השלושה בבוקר לאחר האירוע לא נבעה מתחומות הкус והמבוכה בין שתי המתלווננות, כפי שטען המערער, וכי הבאת כסות הקפה על-ידי והתנצלותם בפני ח' בזמן ש- ח' הייתה בשירותים, לגביה נקבע שהיא ראשית הודיה, ועודו להרגיע את המצב. בהקשר זה אף נקבע, כי המתלווננות ביקשו להציג בפני המערער מצג שווה לפיו הכול כשרה, כפי שעולה הדבר גם מהמסרון שללה ח' לסלמן במטרה שהלה ישתף עמה פעולה, כדי שהמערער לא ינסה לסלול את יציאתן מהקיבוץ. בית המשפט אף עמד על מצבן הנפשי של המתלווננות לאחר האירוע, כפי שעולה הדבר מדבריהם (חלקים בעדות וחילוקם בהודעות) של סלמן, גזית, רביבו ואחרים, ששמעו מפי המתלווננות על המעשים המנינים שעשו בלבד לאחר האירוע, וקבע כי מצב נפשי זה מתייחס עם גרטמן ולא עם גרסתו של המערער.

15. לבסוף, עמד בית המשפט על שקריו של המערער בחקירותו במשטרתו, שכאמור תרגם המערער בכך שהוא לחוץ ולאחר מכן כי הרגיש כבול לגרסתו השקרית בשל החשש שמא חזקה מדבריו תשמש עילה למעצרו. בית המשפט ראה בשקרים אלה תמייקה נוספת לגרסת המתלווננות.

16. נוכח כל האמור הרשי בית המשפט את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

17. בית המשפט גזר על המערער עונש כולל של חמיש וחצי שנות מאסר בפועל ו- 18 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים. כן הטיל בית המשפט על המערער לשלם פיצוי ל- ח' בסך 50,000 ₪, ול- ח' בסך 10,000 ₪.

18. בבואה לגזר את דין של המערער, קבע בית המשפט כי מתחם העונש הראו לגבי עבירת האינוס הוא 4 עד 7 שנות מאסר בפועל, וכי מתחם העונש הראו לגבי העבירה של מעשה מגונה הוא 9 עד 18 חודשים מאסר בפועל. בקביעו כך, הביא בית המשפט בחשבון בין היתר את חומרת העבירות, את נסיבות ביצוען שלא לו באיזומים או בעלימות חמורה, את ניצול האמון של המתלווננות במערער ואת ההשלכות הנפשיות הקשות שנגרמו למתלווננות, ובפרט ל- ח'. אשר לגזרת עונשו של המערער בתוך המתחם, הביא בית המשפט בחשבון בעיקרו של דבר את העובדה שלמערער אין עבר פלילי, את אורח חייו הנורטטיבי עד לאירוע, ומנגד את העדר האמפתיה מצדו כלפי המתלווננות.

הערעור על הכרעת הדין

19. בערעורו לפניינו חזר המערער על גרסתו לפיה המתלווננות שכבו עמו מרצון, ולאחר אירופי הלילה, בדו

מליבן את סיפורו האונס והמעשים המוגנים בשל תוצאות של כעס ובושה שהתעוררו בקרבן בעקבות המעשים המיניים שהתבצעו בהסכם. ביסוס לגרסתו מוצא המערער באלה: חוסר היגיון הטמון לדידו בגרסת המתלווננות לנוכח התנהגותם בזמן האירוע ולאחריו - כשעיקר בכך, כפי שהחדר הדבר בדיון, הוא ש- ח' לא יכולה שלא לדעת או להבין ש- ה' נאנשת כיון שהיא שכבה לצדה; הסטיירות הקיימות בגרסת כל מתלווננות וסתירות הקיימות בין שתי הגרסאות; עדויות של חברי לפניה המערער סיפר להם מיד בסמוך לאיורו שהוא קיים יחסית מין בהסכם עם שתי המתלווננות; וכן הממצאים האובייקטיביים שמחילוים לדידו של המערער את גרסת המתלווננות ותומכים בגרסתו שלו. המערער טוען גם, כי שמייעת עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת לפני כב' סגנית הנשיה ר' יפה-כ"ז בלבד, אף שהרכבת השופטים היושב בדיון כבר נקבע, גורמה לו לעוות דין חמור, שכן לא כל שופטי ההרכבה התרשםו מעוזתה של ח' באופן בלתי אמצעי, ומכאן שלא יוכל לקבוע על בסיסה מצאי מהימנות. ובנוסף טוען המערער, כי בית המשפט לא היה צריך ליתן משקל כה רב לשקרים שמסר במשטרה.

20. לחופין נטען, כי בית המשפט היה צריך להעלות מיזמתו את האפשרות שהמעערער לא יכול היה "לפתח" יסוד נפשי של מטרה מיוחדת כפי שנדרש לצורך הרשותו ביצוע מעשה מגונה ב- ח', בשל השפעת האלכוהול שצרך באותו הלילה.

דין והכרעה

21. כמוואר לעיל, הכרעת הדין מבוססת בעיקר על האמון המלא שנית בגרסת המתלווננות. בית המשפט המחויז קבע כי המתלווננות העידו באופן כן ומדווד, וכך צי גרסתן הייתה סدورה ובעל היגיון פנימי. טענות המערער לסתירות שונות בדברי המתלווננות נדחו באופן מנוון. בנוסף, מצא בית המשפט תימוכין בראשת המתלווננות בדבריהם של אחרים, בהודעות שהוגשו לבית המשפט ובעדויות שנשמעו לפניו, וכן בשקרים המערער - עליהם העיד המערער עצמו - שנמסרו בחקירתו במשטרה, בעימותים שנערכו לו עם כל אחת מהמתלווננות ובمعנה שליח למכתב הידעו שנשלח אליו מהפרקיות. בית המשפט קבע כי אין לסגור גם על הגרסה שמסר המערער בעדותו בבית המשפט נכון שקרים האמורים. כב' השופט צלקובnick (שכתב כאמור את חוות הדעת העיקרית) אף ציין כי צפה בחקירתו המוקלטת של המערער והתרשם שהמעערער "מסוגל לשקר כמעט בלי להניד עפוף" (עמ' 57 להכרעת הדין).

22. טענותיו של המערער הן ברובן חרזה על טענותיו שנבחנו לעומק ונדחו בבית המשפט המחויז באופן מנוון ומשמעותי; וכי שיפורט להלן, טענו של בית המשפט לדחית הטענות, כמו גם כל קביעותיו העובדיות ומסקנותיו בהכרעת הדין, מקובלות עליי במילואן ואני סבור שיש מקום להתערב בהן. ממבט-על, ובטרם נצלול לעומקם של דברים, אומר בתמצית, כי לשיטתי, מארג הריאות - הכלול את גראתן של המתלווננות, שבמבט ראשון איננה טריומיאלית, הריאות והעדויות הננספות על מצבן הנפשי בסמוך לאחר האירוע ושקרים המערער במשטרה - אינם מותיר ספק של ממש בדבר אשמתו של המערער. גראתו המאוחרת של המערער, לפיה בלבד האירוע קיימו השלשה יחסית מין "סוערים" בהסכם ורוק כתוצאה מכעס ועלבון שחשה ה' העילוי המתלווננות על המערער עלילת שוויא, אין בה כדי לעורר ספק סביר באשמתו.

זהו תמצית הדברים - ועתה לבחינת הטענות השונות.

א. שמייעת עדותה של ח' בעדות מוקדמת

23. תחילה מן הראוי להידרש לטענת המערער לפיה שמיית עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת גרמה לערער לעיוות דין. דין הטענה להידחות. ראשית יודגש - ועל כך דומה שאין מחלוקת - כי שמיית העדות על-ידי כב' סגנית הנשיא בלבד, בעת שכבר נקבע הרכב השופטים שידון בתייק, נעשתה בסמכות (ראו סעיפים 117 ו- 235 לחוק סדר הדין הפלילי). טענותו של המערער אינה מתיחסת אפוא לשאלת הסמכות, אלא לשאלת הדבר אופן הפעלת הסמכות בנסיבות המקירה הקונקרטי. ובמילים אחרות, טענותו היא, כי לא היה מקום בנסיבות העניין לגבות את העדות באופן שבו נגבתה, ומשנגבתה העדות כך - לא היה מקום לקבוע ממצאי מהימנות על בסיסה. אלא שבנסיבות המקירה דן הוקלה העדות בוידייאו, כך שני שופטי הרכב שלא נכוו בעת גביה העדות, יכולו להתרשם ממנה בצורה טובה יחסית (על אף שצפיה בוידייאו אינה זהה מבחינת טيبة לשמיית העדות בזמן אמת ולאפשרות להציג שאלות לעודה). יתר על כן, כב' סגנית הנשיא ר' יפה-כ"ז, ששמעה את העדות, הציגה לעודה שאלות "זמן אמת" והתרשמה כי עדותה מהימנה, הייתה אחת משופטי הרכב שדן בתייק. ובנוסף, בית המשפט המחווי מצא ראיות נוספות שתמכנו בעדותה של ח' והתיישבו עם גרסתה, בגיןה עדותה של ה', שאף שלא העידה על פרטיה הדברים שקרו לו- ח', תומכת היא באופן ברור בגרסתה של ח'. בנסיבות אלה, אין סבור שיש בטענת המערער כדי להוביל למסקנה שלא היה מקום לקבוע ממצאי מהימנות כלל על בסיס עדותה של ח'.

24. בשולי הדברים רأיתי ציון, כי המשיבה טענה בעיקרי הטיעון שהוגשו מטעמה כי טענת המערער בעניין העויל שנגרכם לו בשל העדות המוקדמת הועלתה לראשונה בערעור, וכי אף כשנודע בבוקר העדות על דחיתת חזרתה של ח' לחו"ל (וזו הייתה הסיבה לבקשה לגבות את עדותה עדותת מוקדמת), לא טען בא-כוח המערער אז כי יש לדחות את מועד העדות ולקיים לפני הרכב השופטים כלו. אלא שלא כך היו פניו הדברים: בהודעה שהגישה המשיבה לבית משפט קמא ביום 15.4.2012, לאחר שכבר נגבתה עדותה של ח' בהליך של עדות מוקדמת, נמסר כי המשיבה למדה על דחיתת חזרתה של ח' לחו"ל בבוקרו של יום העדות אך לא עדכנה את בית המשפט ואת בא-כוח המערער אז "זמן אמת" בדבר ידיעתה זו, ורק לאחר מחשבה נוספת נספה מצאה לנכון לעדכן בדבר. לפיכך, ברוי כי בא-כוח המערער אז לא ידע "זמן אמת" על דחיתת חזרתה של ח' לחו"ל ולפיכך לא יוכל היה לבקש את דחיתת גביה עדותה מטעם זה. מכל מקום, אין זה העיקרי בעניינו, שכן כאמור יש לדחות את טענת המערער מהסיבות שפורטו לעיל.

ב. חוסר היגיון בגרסת המתלווננות - האומנם?

25. עתה יש להידרש לטענת המערער לפיה גרסת המתלווננות היא חסרת היגיון. טענה זו נדחתה בבית המשפט המחווי - ובצדק - לא רק בשל האמון שרחש בית המשפט למતלווננות, ואף לא רק משום התਮיכה שמצויה לgresstan בדבריהם של אחרים ששמעו מפייה גרסה זו בסמוך לאחר האירוע, אלא גם על רקע ההבנה, המושರשת היטיב בפסקה, כי אף שלא אחת התנהגותו של קרבן עבירות מין לمشקיף מן הצד תמורה או בלתי הגיוני, אין הדבר מצביע על כך שగרטתו היא בלתי מהימנה וכי העבירה לא בוצעה. אכן -

"אין נאנסת טיפosit, אין סולם תגבות אחד, ואחד בלבד, שלו ניתן לצפות. התנהגות של קרבן עבירה מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא רואה, ועודין היא משקפת את האמת, ואני מצביעה על כך שהמתלווננות שיקרה" (ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (24.7.2006)).

26. בית משפט זה כבר עמד לא פעם על כך, שהמתבונן מן הצד, מתקשה לשפטו התנהגותן של נגבות עבירות מין בזמן אמת, ואין מקום להפעלת אמות מידת "סבירות" על התנהגות קרבנות עבירה בעת מצוקתם. העובדה שתגבותיהם הרגשיות והתנהגוויותיהם של קרבנות עבירה, בפרט בעבירות מין, עלולות להיראות תמהות, איןנה ראייה

לכך שהמעשה לא בוצע. עמדה על כך השופטת (כתוארה אז) ד' בינוי בע"פ 5938/00 אחולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 873, 888 (2001) -

"... עם השנים גברה ההכרה כי המציגות מרכיבת יותר מהتفسה החברתית הדוגומטית המנicha כיצד על אישת להתנהג בעקבות מעשה אינוס, וכי תיתכן קשת של תגובות ודרכי התמודדות מצד הקורבן למעשה האינוס. יש שאישה בוחרת בגישה של שכנו וمبקשת להניא את האנס ממעשי בדברים רוגעים (ראו ע"פ 256/78 הן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 589). יש שאישה נאבקת ומתנגדת בכוח למעשה האינוס (ראו ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45). מנגד, יש מצבים שבהם האישה אינה מתנגדת בכוח ואינה צועקת לעוזרה, בין היתר, נוכח פחד וחוסר אונים שבהם היא שרויה. לעיתים מבררת האישה שלא להתנגד פיזית עקב היות כוחה נחות ביחס לזה של הגבר וכן עקב בכך שניסיון חיה לא הכירה לחלופי מהלומות...".

דברים ברוח דומה קבעה השופטת (כתוארה אז) מ' נאור בע"פ 2606/04 בنبيיה נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (26.4.2006):

"27. הנה כי כן, בקשת שלמה של מקרים ונסיבות לא נדרש כלל מהאישה להביא לידי ביטוי חיצוני فعل את אי הסכמתה לקיום של יחסי מין. התנהוגותה של אישת במצבים אלו זכתה בפסקה לכינויים מכינויים שונים - 'פסיביות', 'שיתוק-של-הלם', 'נאלם קולה', התנגדות 'שבלון פנימה', 'הסכם שבשתיקה' או 'כנעה' ו- 'השלמה' (ראו, על פי סדר הופעתם - ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (3) 769, 775; עניין טיב בע' 324; ע"פ 959/90 פריג' נזאם נ' מ"י (לא פורסם); ע"פ 862/80 מדינת ישראל נ' שבירו, פ"ד לה (2) 775, 777; עניין פלוני בע' 425; ע"פ 3274/94 פלוני נ' מ"י, פ"ד נ (5) 353, 360.).

המשמעות למכלול זה של מצבים הוא שישוד אי ההסכם בא לידי סיפוקו גם כאשר אין לו ביטוי אקטיבי. קביעה זו נובעת מתוך הבנה למצוקה בה שרויה אישת בסיטואציה של אינוס ומוטב נאמר מתוך הבנה שליעיתים אין בכווננו להבין. אין לשפוט בכלים של סבירות ורצינאליות את התנהוגות של אדם, השרויה במצבה ופחד; לעיתים אוחז בו השיטוק ולעיתים חששו שיבולע לו עוד יותר אם יביע התנגדות מביא אותו לאי החצנת אי הסכמתו כלל:

'אין כל חולק, כי על בית-המשפט הדן באישומים שבמרקםם עבירות מין לשווות לנגד עניינו את "יחודן של עבירות אלה, את הטראות והנזק הנפשי המוסבים לקורבן ואת הקושי הכרוך בחשיפתן; עליו להימנע מתחוית עקרות בדבר 'סבירות' התנהוגותה של הקורבן, להביא בחשבון תגבותם כאלים, שיטוק וקייפאו' כתగבות אפשריות לסתואציה קשה ומאיימת וליתן דעתו על הקושי שבמבחן עדות בהירה, קולחת ומפורטת' (ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' מקסים בלואסוב (לא פורסם)).".

27. הדברים הנ"ל יפים גם לעניינו. אכן, יתכן שהתנהוגות של המתווננות בזמן האירוע ולאחריו עלולה להראות לצופה מן הצד ובמרקח של זמן בלתי הגיוני. במיוחד אמרו הדברים לנוכח כך של מתווננות הבינה, בשלבים מסוימים, כי המערער מבצע מעשים מינאים בחברתה, ובכל זאת לא עמד לה כוחה לעצרו או לקיים ולכלכת. סיטואציה זו - המשמשת עיקר בטענת המערער להראות כי גרסת המתווננות אינה הגיונית - אינה פוגמת ב邏יינותן של המתווננות. בנסיבות המקירה דין יתכן גם שניתן לספק "הסביר רצינלי" לחסור האונים ולאבדן הזיכרון (ח'שכו), (עליהם דיווחה ח', על רקע תקיפה מינית קודמת בעברה, כפי שמסרה בעדותה. מכל מקום, כאמור,

לעיל, בית המשפט המחויז התרשם מעדויותיהן של המתלווננות כמהימנות ביותר ומצא להן תימוכין בראיות האחרות, ולפיכך קבע כי גרסתו מקובלת עליי במלואה. לא ראוי כל סיבה להתערב בקביעה זו.

ג. סתיירות נתונות בגרסאות המתלווננות

28. גם הטענה לפיה קיימות סתיירות בגרסאות המתלווננות נדחתה על-ידי בית משפט קמא ונקבע כי אין בה ממש. כך למשל, קבע בית המשפט - בנגוד לטענת המערער - כי העובדה שבמסרונים שלחה ח' לידיה סלמן בבוקר יום שבת שלאחר האירוע אין ביטוי למצוקה בה נמצאה לטענתה, אינה סותרת את דבריה כי הייתה אפתית. נקבע כי תוכן המסרונים אינם מביעים בהכרח על כך שמצוב רוחה של ח' היה שפוי, אלא על כך ש- ח' לא רצתה לשתף את סלמן בתחשותיה, כפי שגם נמנעה מלשתק אוטו לאחר שהגיעו המתלווננות לבתו, בהתאם לדברים שמסר סלמן במשטרה. כן קבע בית המשפט - גם זאת בנגוד לטענת המערער - כי העובדה שהסדר הכרונולוגי של התקיפה המינית בגרסת כל מתלווננת לא היה זהה, אינה מביאה עלי סתיירה מהותית, שכן לא ניתן לצפות מהמתלווננות לדיוק בתיאור סדר הפעולות שאירעו, במיוחד לאור העובדה של ח' כי בשלב מסוים היא התאבנה ולקתה בחשוך (blackout).

הנה כי כן, גם טענות אלה נבחנו על-ידי בית משפט קמא ונמצא להן הסבר הגיוני ו邏輯י, ואין לי אלא להציג בהסכמה לקביעותיו אלה של בית המשפט מהטעמים שפורטו בהכרעת הדין.

ד. הממצאים האובייקטיביים

29. בנוסף, גם הטענה לפיה "הממצאים האובייקטיביים" הקיימים מחייבים את גרסת המתלווננות דינה להידחות. בהקשר זה טוען המערער, כי דבריה של ח' כי היא נטלה גלויה להפסקת הירון מעידים על כך שהיא קיימה עמו יחסי מיין, בנגוד לגרסהה וכפי שהוא העיד בבית המשפט, וכי הסבריה לכך לפחות אם קיימו יחסי מיין אם לאו, אינם מתקבלים על הדעת. בית המשפט המחויז עמד על כך ש- ח' העידה בכנות ובגilio לב, כי נטלה את הгалולה מתוך חשש שהוא קיימו יחס מיין אך היא לא זכרת אם כך אכן היה בגלל המצב ההכרתי שבו הייתה טרייה לטענתה. הודגש גם, כי אם כתענת המערער המתלווננות ביקשו להפלו בנסיבות שלא ביצע, לא ברור מה טעם היה ל- ח' לטען כי המערער ביצעה בה "רק" מעשה מגונה, וגם לפיכך אין ממש בטענה כי נטילת הгалולה תומכת בגרסתו ולא בגרסת המתלווננות. הנמקתו זו של בית המשפט מקובלת עליי במלואה.

גם הטענה כי סיירובה של ח' לעבור בדיקה באמצעות ספקולים לאיתור מקור הדימום באיבר מינה מחייבת את גרסת המתלווננות שכן הבדיקה יכולה להיות לאשש או להפריך את הגרסה, נדחתה בבית המשפט המחויז, וגם בעניין זה מקובלת עליי הנמקתו של בית המשפט. ה' העידה כי לא סיירבה לעריכת הבדיקה הפנימית, אלא ניסתה להיבדק מספר פעמים בעזרתם של רופאים ואחיות, אך לא הצליחה, וה"סיירוב" שנרשם בחוות דעתו של פרופ' היס נועד ככל הנראה לצרכי שחרור (עמ' 222 לפרטוקול). בית המשפט קבע, כי מהרישום שערכ' פרופ' היס בחוות הדעת עולה, כי ה' שיתפה פעולה לאורק הבדיקה, ועל כן אין להוציא מכלל אפשרות, בהעדר עדות ישירה בעניין זה, כי ה' לא סיירבה "סיירוב דזוקני".

ה. שקיי המערער במשטרה

30. כידוע, שקרי נאשם בחקירתו ובעדותו יכולם לחזק את ראיות ה התביעה (ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל (13.1.2003); ע"פ 2468/03 אלבוריאת נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (12.1.2004)). יש לדחות גם את טענת המערער כי בית משפט קמיה ייחס משקל רב מדי לדבריו השקר שמסר לפני עדותו בבית המשפט, באופן שמנع מבית המשפט לקבל את גרסתו מהימנה בעדותו. ראשית "יאמר, כי גם אם באופן כללי, ובמנוגן מנסיבות המקרה הקונקרטי, הסבר כגון זה של המערער לשקרי במשטרת אינו בהכרח מופרך, הרי שב.ceינו יש לייחס משקל רב לכך שהמעערער חזר על שקריו שוב ושוב לאחר זמן - גם בעימותים שנערכו לו עם כל אחת מהמתלוננות וכן בمعנה שליח למכות היידוע מהפרקיות. יתר על כן, בית המשפט ציין במשפט בפסק הדין כי הוא צפה בחלוקת החקירה של המערער והתרשם כי המערער "מסוגל לשקר כמעט בלי להניד עפ"ע" (עמ' 57 להכרעת הדיון). כב' סגנית הנשיאה ר' יפה-כ"ץ, שהצטרכה בהסכם לפסק הדיון, אף הוסיפה כי:

"הצופה בחלוקת החקירה השונות של הנאשם (ובמיוחד קולטת החקירה הראשונה - ת/1, במצלמה מס' 2 המתמקדת ב הנאשם), אותן חקירות בהן הודה בפה מלא כי שיקר לכל אורכו, מסיים את הצפיה כשהוא יותר ממוטרד ממה שראה. הנאשם משקר במצב נוחשה, כאשר הוא עוטה על פניו אותו מבט תמים, קורבני, שיטה על פניו גם כשהעיד בפנינו. מחשבה זו מטרידה, לשון המעטה, ותומכת רבות בمسקנה, שאין ליתן כל אמון בגרסת הנאשם. תמונה, כידוע, טוביה מאלף מילם".

ולבסוף בהקשר זה יש להזכיר, כי הכרעת הדיון מבוססת בעיקרה על עדויותיהן של המתלוננות, שלאן כאמור רחש בית המשפט אמון מלא, כמו גם על הראיות והעדויות האחרות שתמכו בגרסה המתלוננות. שקרי המערער היו - כפי שעולה הדבר מהכרעת הדיון - רק נדבך נוסף לתמיכה בעדויות המתלוננות ובראיות הנוספות שביסטו את המסקנה כי יש להרשיע את המערער בנסיבות המזוהים לו.

. עדויות חברים

31. לטענת המערער, הוא סיפר מיד בסמוך לאירוע לחבריו כי קיימים יחס מיין עם שתי המתלוננות - ובמשפט העידו על כך עדי ההגנה אחיעזר, ארدني ופינוקס - ודבר זה תומך בגרסהו. לעניין זה הגיע המערער גם בקשה להגשת ראיות נוספות בערעור - להעיד לפני הרכאה הדינית חברים נוספים להם סיפר כדי להוכיח טענה זו.

בית המשפט מהחזוי שמע את עדויותיהם של עדי ההגנה אחיעזר, ארدني ופינוקס, אך לא רחש אמון לדבריהם, וקבע כי עדויותיהם היו מגמתניות. המדובר בקביעת מהימנות מובהקת של הרכאה הדינית שבהעדר טעם של ממש אין מקום להטעurb בה. לעומת זאת אוסף, כי אף אם היה בית המשפט מקבל את גרסת עדי ההגנה בנזקזה זו, עדיין אין בכך כדי לתמוך בגרסה המערער.ברי כי העובדה שהמעערער סיפר לחבריו כי קיימים יחס מיין עם שתי המתלוננות, אינה מלמדת בהכרח כי כך היה. אין לצפות מ אדם שבייצע אונס ומעשים מגונים שישפר זאת לחבריו. לעניין התמיכה הראייתית, אין דומה כלל מצב בו קיימת עדות על כך שהמתלוננת סיפרה מיד לאחר אירוע אונס על שאירע לה, לרבות המצביע הנפשי המלאה סיטואציה כזו, למצב בו קיימת עדות על כך שחוודה באונס סיפר לחבריו על מעלייו המוניים מבלתי לציין שלא נעשו בהסכם. הן מטעם זה והן מטעם שהבקשה להגשת ראיות נוספות בערעור אינה עומדת בתנאים הנדרשים לכך (ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289, 296 (1997); ע"פ 334/86 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(3) 857, 871-870 (1990)), אין סבור כי יש להיעתר לבקשת המערער.

32. ואחרון לענין הכרעת הדיון - הטענה החלופית של המערער לענין סיג השכבות, הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לטענתה המערער, אף שהדבר לא נטען לפני בית המשפט המחויז היה על בית המשפט להעלות מיזומתו את האפשרות שהמערער לא יכול היה "לפתח" את היסוד נפשי של מטרה מיוחדת הנדרש לצורך הרשותה בעבירה של מעשה מגונה (ראו סעיף 348(ו) לחוק העונשין) בשל השפעת האלכוהול שצרכ. טענה זו יש לדוחות, והטעם לכך הוא ברור - עסקין בטענה המצrica תשתיית עובדתית (ע"פ 7164 ג'אן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (1.12.2011), להלן: ענין ג'אן), ותשתיית ראייתית המצביעה על שכנותו של המערער כדי תחולת הסיג לא נמצאה בחומר הראיות. למעשה, התשתיית העובדתית הקיימת בתיק דוקא מצביעת על ההיפך: המערער עצמו העיד, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, כי הוא לא היה שיכור, אלא לכל היותר "מסטול" ו"מושחרר" (עמ' 265 ו- 293 - 294 לפורתוקול). יותר על כן, אחת מטענות ההגנה של המערער בבית המשפט המחויז הייתה, כי המתלווננות ניסו להשחר את דמותו כשתיארו אותו ללא בסיס ושלא בצדק כי שיכור שלוח רשן" (עמ' 49; אגב, בית המשפט דחה את הטענה כי כך ניסו המתלווננות להציג את המערער. ראו עמ' 52-53 להכרעת הדיון).

בנוספ, אין חולק כי המערער וחבריו שתו באותו ערב אלכוהול מרצונם החופשי, ומכאן שהוראת סעיף 34(ט)(א) הפוטרת מאחריות פלילית בגין מעשה שנעשה "במצב של שכורתשנגרמה שלא בהתנגדות הנשלטה או שלא מדעתו" של העושה, אינה רלוונטית בנסיבות ענייננו. לעומת זאת במצב בו אדם מכניס עצמו מרצון למצב של שכנות, ברגל הוא נושא באחריות מלאה בפלילים, למעט מקרה בו היסוד הנפשי הנדרש הוא של כוונה (ע"פ 8739/12 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (9.6.2015); ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (22.2.2007); ענין ג'אן, פסקה .(12)

33. מכל מקום, הנטול להוכחת סיג השכבות מוטל על כתפי הנאשם לו, ברמה של ספק סביר (ע"פ 8274/13 מדינת ישראל נ' ابو ראם, פסקה 23 (12.6.2014)). יש לציין גם, כי אין די בקיעה לפיה האלכוהול שנוצרה השפייע על תפקודו של הנאשם כדי הגיעו למסקנה כי קמה לו הגנת השכבות, אלא יש להראות כי לחומר המשcar הייתה השפעה של ממש על תודעתו והבנתו או על יכולתו לשולט במעשהיו" (ע"פ 2454/02 טיקמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (12.12.2005)). כאמור, לא זו התשתיית העובדתית הקיימת בענייננו. בנסיבות אלה, ברוי כי לא היה על בית המשפט המחויז לבחון מיזומתו את האפשרות - העומדת בנגדו לגרסתו של המערער - לפיה המערער היה שיכור באופן שמנع ממנה "לפתח" יסוד נפשי המאפשר להרשינו בעבירה של מעשה מגונה, ומילא ברור, לנוכח התשתיית הראייתית שעמדה לפני בית המשפט ולנוכח הרף הגבואה החינוי להוכחת הטענה, כי לו היה נדרש בית המשפט לבחינה מעין זו, מסקנתו הייתה כי אפשרות כזו אינה בנסיבות.

ח. סיכום הדברים

34. לא נמצא טעם להתערב בהכרעת הדיון של בית המשפט המחויז, אשר בוחן לעומק את טענות המערער ודחה אותן אחת, כמפורט לעיל. בוחנת חומר הראיות כלו לא מותירה ספק של ממש בדבר אשמתו של המערער. גרסתו - שהחללה במשטרת הכחשה גורפת, ובבית המשפט השתנתה "מן הקצה אל הקצה" לכדי תיאור מפורט של סצנת מין "סוערת" - אינה מתישבת עם חומר הראיות ואין מותירה פתח לתרחיש אפשרי וסביר אחר זולת התרחש

העולה מudioותיהן של המתלווננות.

מסקנתי היא, כי דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

35. משדחינו את ערכו של המערעור על הכרעת הדין, נותר לדון בטעותו כנגד גזר הדין. כמפורט לעיל, על המערעור נגזרו חמיש וחצי שנות מאסר בפועל - 18 חודשים מס' על תנאי למשך 3 שנים, וכן הוטל עליו תשלום פיצויי למתלווננות בסך כולל של 60,000 ₪.

36. לטענתו, בית המשפט המחוזי החמיר עמו יתר על המידה, משומם שלא נתן די משקל לכך שנסיבות העבירה אין מציאות במדד החומרה הגבוה - הן בשל כך שהמעשיים לא לו באיזומים או באליםות חמורה והן בשל כך שלא היה מדובר בתכנון מראש. כמו כן Natürlich, כי בית המשפט לא ייחס די משקל לכך שהמערעור הוא צער בתחילת דרכו, נעדר עבר פלילי, קיים אורח חיים נורטטיבי עד לאירוע, שירות שירות קרביה בצה"ל, לא הסתבר בפליליים גם לאחר האירוע, ולכך שמדובר במאסרו הראשון אשר ישליך באופן חרמור ויגרם לו נזק בלתי הפיך בהמשך חייו.

37. המשיבה מצהה מתנגדת להקללה בעונשו של המערעור, וטוועת כי בית המשפט הביא בחשבון את מכלול נתוני האישים של המערער בஜירת עונשו.

38. כדיוע, לא בנקל תמהרב ערכאת הערעור בעונש שקבעה הערכאה הדינונית. התערבות כאמור שומרה למקרים שביהם חרגה הערכאה הדינונית באופן קיצוני מרמת הענישה הנוגגת או אם נפלה בגזר הדין טעות בולטה (ע"פ 1242/97 גראנברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 9097/05 מדינת ישראל ורשלובסקי (3.7.2006); ע"פ 9437/08 אלגריסי נ' מדינת ישראל (12.5.2009); ע"פ 7296/07 תורן נ' מדינת ישראל, (12.8.2010)).

לא זה המצב בעניינו. בית המשפט המחוזי שקל את מכלול השיקולים הרלוונטיים בקבעו את מתחם הענישה הראשי. כך עמד בית המשפט בין היתר על חומרת עבירת האינוס ועל עונש המינימום שקבע לעבירה (סעיף 355(א) לחוק העונשין), וכן על נסיבות ביצוען של העבירות, אשר מחד גיסא לא לו באיזומים או באליםות חמורה, ומайдך גיסא עברו תוך ניצול האמון שננתנו המתלווננות במערער והותירו במתלווננות צלקת נפשית חמורה (לגביה הנזק שנגרם לו התרשם בית המשפט גם מתקיר נגעת עבירה שנערך בעניינה, שאף הוצג לעוננו). גם בஜירת עונשו של המערער בתוך מתחם זה - וככלפי כך בעיקר מכונות הטענות בערעור - הביא בית המשפט בחשבון שיקולים שונים לחומרה ולקיים. בכל אלה אני סבור שיש מקום להתערב. בית המשפט איזן נכונה בין השיקולים השונים, הביא בחשבון את נתוני האישים של המערער, ווסףו של דבר שתוצאות גזר הדין מקובלות עלי.

39. דעתה היא, על כן, כי גם דין הערעור על גזר הדין להידחות.

אחר דברים אלה

40. ביום 29.12.2015, כחודש לאחר שנסמע התיק לפני הרכב, הוגשה בקשה מטעם בא-כוח המערער לעזין נוספת בתסקירות העבירה שנערכו לפני מתן גזר הדין ושימוש, כאמור, נתנו נוסף בגיןת העונש. בא-כוח המערער ביקש כי יתאפשר לו לעזין באופן עמוק יותר לתסקירות. לטענתו, ניתן לו לעזין בתסקירות במהלך הדיון אך לבדוקות ספורות. מעבר לכך לא ניתן טעם עמוק יש צורך לעזין בתסקירות בשלב זה. המדינה התנגדה לבקשתו. לא ראיינו להיעתר לבקשתו. בא-כוח המערער לא ניתן מודיע נדרש העיון בשלב זה, כחודש לאחר שנסמע התיק לפני הרכב, ועל פניו הדברים אכך לא ברור הצורך. יצוין גם, כי חלקים מהتسקירות פורטו בגזר דיןו של בית משפט קמא.

סוף דבר

41. אציג לחבריי לדוחות הן את הכרעת הדין והן את הערעור על גזר הדין.

ש 1 פ 5

השופט יי' דנציגר:

אני מסכימים.

ש 1 פ 5

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכימים.

ש 1 פ 5

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט מ' מוזז.

ניתן היום, ד' בשבט התשע"ו (14.1.2016).

ש 1 פ 5

ש 1 פ 5

ש 1 פ 5

עמוד 13

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין

